

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/8/2026
Identifikačné číslo spisu:	0019010227
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:0019010227.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. F. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. júna 2024, sp. zn. 4To/92/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného C. F. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Michalovce (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 23. augusta 2023, sp. zn. 4T/44/2019, uznal obvineného C. F. za vinného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona (v znení účinnom do 31. decembra 2018 - ďalej tiež „Trestný zákon“), na tom skutkovom základe, že:

dňa 20.12.2018 v čase okolo 22.37 h na chodníku na križovatke ulíc E. a P. cesta v L. pred priechodom pre chodcov pristúpil k poškodenému T. R. držiac v ruke drevenú palicu a vypýtal si od poškodeného T. R. cigaretu, následne sa ho spýtal koľko je hodín a v momente, keď T. R. pozrel na display mobilného telefónu mu do očí nastriekal slzný plyn, po čom si poškodený T. R. rukami držal tvár, pričom mu vzal mobilný telefón, ktorý mu vzápätí vrátil a spýtal sa ho, či nemá peňaženku a peniaze a po kladnej odpovedi poškodeného T. R. mu povedal : „daj peňaženku bo ce zabijem s palicou“ a poškodený T. R. potom vybral z vrečka bundy peňaženku s osobnými dokladmi a dal ju obžalovanému, ktorý ho následne udrel päťou do hlavy, pričom poškodenému T. R. spôsobil zranenia pomliaždenie čelovej oblasti ľahšieho stupňa a kontaktný alergický zápal spojiviek ľahšieho stupňa bez práceneschopnosti.

Súd I. stupňa za to obvinenému uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods.2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 26T/26/2021 z 8. júla 2021, právoplatného 4. augusta 2021, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 36 mesiacov, zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, povinnosť nepriblížiť sa k poškodenému U. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydľia alebo miestach kde sa zdržuje a ktoré navštevuje a podrobiť sa liečeniu závislosti od návykových látok, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obvinenému trest prepadnutia veci - 1 ks Pepr sprej, konštatujúc podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona, že vlastníkom prepadnutej veci sa stala Slovenská republika. Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku odkázal poškodeného T. R. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júna 2024, sp. zn. 4To/92/2023 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“), na základe odvolania obvineného zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobе jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uložil obvinenému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 26T/26/2021 z 8. júla 2021, právoplatný 4. augusta 2021, ktorým bol obvinenému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 36 mesiacov, zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, povinnosť nepriblížiť sa k poškodenému U. Q. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydľia alebo miestach kde sa zdržuje a ktoré navštevuje a podrobiť sa liečeniu závislosti od návykových látok, ako aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Michalovce z 1. marca 2021, sp. zn. 0T/44/2021, právoplatný 1. marca 2021, ktorým bol obvinenému uložený za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

* * *

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený C. F. prostredníctvom ustanoveného obhajcu dovolanie uplatňujúc v ňom dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, pričom dovolaciu argumentáciu formuloval aj vo vlastnom písomnom podaní.

Zdôraznil, že právo na obhajobu je nevyhnutné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, ako aj zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Zahŕňa v sebe právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ale aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) , ktorý opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu tak, ako to vyplýva z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústava“) a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež „dohovor“). Jedným z týchto princípov, predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces garantovaný v čl. 46 ods. 1 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru, vylučujúcich

ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, a pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (I. ÚS 243/2007).

Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdneho konania.

S poukazom na uvedené je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku povinný preskúmať, či zo skutkových zistení súdov nižších stupňov nevyplývajú také zásadné nedostatky, ktoré majú význam pre právne posúdenie veci, najmä či skutkové zistenia poskytujú dostatočný podklad pre záver o naplnení všetkých zákonných znakov stíhaného trestného činu (rozhodnutie najvyššieho súdu ITdoV/16/2011).

V posudzovanej trestnej veci nebolo rešpektované jeho právo na spravodlivý súdny proces ani jeho právo na súdnu ochranu v zmysle vyššie citovaných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Napriek tomu, že si je plne vedomý toho, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov, namieta, že súdy pri hodnotení vykonaných dôkazov závažným spôsobom zasiahli do jeho práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces, keď vykonané dôkazy vyhodnotili chybné, jednostranne, a výlučne v jeho neprospech.

Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd založil svoje rozhodnutie o vine a treste na spoľahlivo zistených a vykonanými dôkazmi preukázaných skutočnostiach, nie iba na domnienkach alebo pravdepodobnosti. Ak ani po vykonaní všetkých dostupných dôkazov nemožno spoľahlivo určiť, ktorá z viacerých skutkových verzií zodpovedá skutočnosti, je súd povinný prikloniť sa k tej verzii, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Rozhodnutie o vine nemožno založiť na vzájomne rozporných alebo nekonzistentných svedeckých výpovediach, ani na nejednoznačných záveroch pohybujúcich sa len v rovine pravdepodobnosti. Vina musí byť preukázaná spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o správnosti skutkových zistení. V prípade existencie takýchto pochybností, je súd povinný postupovať miernejšie v súlade so zásadou in dubio pro mitio (in dubio mitius).

Ak výsledky vykonaného dokazovania nevyznievajú jednoznačne a neexistuje úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, je potrebné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť (R 14/1964). Ak prichádzajú do úvahy dve alebo viaceré verzie skutkového deja, je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo a rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho za vinného. Vina musí byť preukázaná jednoznačne, na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací prijal jeho dovolanie v zmysle § 383 Trestného poriadku, keďže sú dané dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a boli splnené aj podmienky na jeho podanie.

Ďalej žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že Okresný súd Michalovce pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní 23. augusta 2023 a Krajský súd v Košiciach na verejnom zasadnutí 19. júna 2024 postupoval a rozhodol nezákonne, keďže zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu a rozhodnutie založil na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a aby vyslovil, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, a na základe uvedeného dôvodu rozsudok prvostupňového súdu ako aj rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu zrušil.

V rámci zhrnutia svojej dovolacej argumentácie namietal predovšetkým pochybenia súdu I. stupňa a odvolacieho súdu spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov. K uznaniu viny došlo podľa jeho názoru len na základe lekárskej správy poškodeného a výpovede poškodeného. Tieto závažné

pochybnosti už o samotnom základe obžaloby, teda o skutku, odôvodňujúce v konečnom dôsledku aj podanie dovolania v jeho prospech ako mimoriadneho opravného prostriedku, viedli súd I. stupňa k trom rôznym rozhodnutiam, a to najskôr k jeho oslobodeniu spod obžaloby, následne k jeho uznaniu za vinného pre trestný čin výtržníctva, a napokon po opätovnom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu k opätovnému uznaniu za vinného zo zločinu lúpeže.

Samotné skutkové zistenia prezentované v napadnutom rozsudku súdu I. stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sú neurčité a pochybné, keďže ponúkajú podľa názoru obvineného viacero alternatív skutkového deja. Táto nejednoznačnosť z hľadiska právnej istoty ho zásadným spôsobom poškodila a viedla k porušeniu zásady in dubio pro reo, pričom už jej samotné porušenie samo osebe napĺňa vyššie uvedené dovolacie dôvody.

Záverom navrhol, aby dovolací súd rozhodol nasledovným spôsobom:

„Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. : 4To/92/2023 zo dňa 19.06.2024 a konaním Okresného súdu Michalovce sp. zn. : 4T/44/2019, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov uvedených v ust. § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech odsúdeného C. F.. Zrušuje sa Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. : 4To/92/2023 zo dňa 19.06.2024 ako aj Rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. : 4T/4/2019 zo dňa 23.08.2023 ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Okresnému súdu v Michalovciach sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol“.

* * *

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Michalovce písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 24. októbra 2025. Podľa jeho názoru je dovolanie obvineného koncipované príliš všeobecne, bez konkrétnej a priamej aplikácie na prejednávajúcu trestnú vec.

Z dovolacej argumentácie vyplýva, že obvinený v skutočnosti namieta skutkové zistenia a spôsob hodnotenia dôkazov súdmi nižších stupňov. Námietky týkajúce sa priebehu dokazovania nezodpovedajúceho predstavám obvineného a nezakladajú žiadny dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Obvinený sa totiž takýmto spôsobom snaží dosiahnuť len iné hodnotenie vykonaných dôkazov, a to výlučne v jeho prospech. Skutkový stav zistený súdmi nižších stupňov považuje za riadne a náležite zistený a uložený trest za zákonný, správny a spravodlivý.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného zamietol v zmysle § 392 ods. 1 Trestného poriadku, pretože je zjavné, že nedošlo k naplneniu dôvodov dovolania.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.). Podstatné sú teda vecné argumenty

uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvinenej, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd preskúmal dovolanie obvineného v uvedených intenciách a konštatuje, že obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je naplnený, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa primárne rozumie, že súdmi v pôvodnom konaní ustálený skutok bol vo výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci nenapĺňa znaky akéhokoľvek trestného činu, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, než pre aký bol obvinený uznaný za vinného. Podstatou správneho právneho posúdenia skutku je správna aplikácia hmotného práva, teda že skutok formulovaný v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho výroku o vine v napadnutom rozhodnutí súdu bol z pohľadu zákonných znakov správne subsumovaný pod konkrétnu skutkovú podstatu príslušného trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie najmä nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v jeho alternatívne nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku je teda predmetom prieskumu výlučne to, či skutok tak, ako bol zistený - v skutkovej vete výroku o vine ustálený - súdmi nižších stupňov, bol správne subsumovaný pod príslušné ustanovenie Trestného zákona.

Dovolací súd nie je oprávnený nanovo hodnotiť vykonané dôkazy, posudzovať ich vierohodnosť ani na ich základe dospieť k odlišným skutkovým záverom. Ťažisko dokazovania spočíva v konaní pred súdom I. stupňa, pričom jeho skutkové zistenia môže v medziach ustanovených zákonom dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací súd nevystupuje ako tretia inštancia oprávnená preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšieho stupňa už len z toho dôvodu, že v dovolacom konaní nie je oprávnený vykonávať dôkazy spôsobom

zodpovedajúcim zásadám ústnosti a bezprostrednosti, a preto ich nemôže ani opätovne hodnotiť.

Inými slovami povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Obvinený pritom celou svojou argumentáciou namietal nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi v pôvodnom konaní, nesprávnosť ktorého podľa obvineného spočíva v neaplikovaní dôkaznej zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ktorá vo výsledku našla svoj odraz v nesprávnom odsudzujúcom výroku.

Po preskúmaní dôvodov dovolania uplatnených obvineným dospel najvyšší súd k záveru, že obvinený v skutočnosti nespochybňuje právne posúdenie skutku ani aplikáciu iných hmotnoprávnych ustanovení, ale len úvahy súdov v pôvodnom konaní pri hodnotení dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Obvinený tak v skutočnosti nepredkladá žiadnu argumentáciu vo vzťahu k nesprávne právnemu posúdeniu, ale domáha sa výlučne iného hodnotenia dôkazov, a v dôsledku neho zmeny ustálených skutkových zistení.

Dôvodom dovolania teda nemôžu byť „skutkové námietky“, ktorými obvinený ako dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní odzrkadených v tzv. skutkovej vete výroku o vine odsudzujúceho rozsudku, ktoré sú odrazom procesu hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, ktorý je však zverený výlučne súdom v pôvodnom konaní, keď výnimku v tomto smere v rámci dovolacieho konania predstavuje len prípad podania dovolania ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo však nie je posudzovaný prípad.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak nie je možné z pohľadu dovolacieho súdu posudzovať správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto námietky obvineného nenapĺňajú uvedený dovolací dôvod.

K ostatným uplatneným dovolacím dôvodom pod písm. c) a g) ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorou by odôvodnil ich naplnenie. Neuviedol totiž žiadne konkrétne pochybenie, ktorým by malo utrpieť jeho právo na obhajobu, kde navyše Trestný poriadok vyžaduje porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“ (písm. c), ani akýkoľvek dôkaz, ktorý podľa jeho názoru mal byť v pôvodnom konaní vykonaný nezákonným spôsobom, a teda ani akýkoľvek chybu, ktorá by mala spôsobiť takúto nezákonnosť vykonaného dôkazu, na ktorom je odsudzujúce rozhodnutie založené.

Dovolací súd pritom nie je oprávnený sám vyhľadávať možné pochybenia napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktoré mu predchádzalo, odôvodňujúce naplnenie dovolateľom len formálne uplatnených dovolacích dôvodov. Je výlučne na dovolateľovi, aby v dovolaní jasne, určite a konkrétne vymedzil svoje dovolacie námietky - špecifikoval dostatočne individualizovane vytýkané chyby - spôsobom umožňujúcim dovolaciemu súdu, viazaným rozsahom (rámcem) dovolania, posúdiť primárne, či konkrétne vytýkané chyby sú vôbec subsumovateľné pod niektorý dovolací dôvod, a v prípade, že tomu tak je, či k takým chybám došlo.

Dovolacie námietky obvineného proti právnej kvalifikácii zisteného skutku [(písm. i)] pre ich skutkový charakter vecne nenapĺňali takto uplatnený dovolací dôvod, pričom pod výlučne formálne uplatnené dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku obvinený neformuloval akýkoľvek vecnú argumentáciu, resp. neuviedol chyby rozhodnutia a/alebo konania, ktorými by tieto dovolacie dôvody mali byť naplnené. Možno tak len usudzovať, že naplnenie týchto ďalších dvoch dovolacích dôvodov rovnako ako v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku dovolateľ spájal s identickými námietkami proti nesprávnemu hodnoteniu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov, ktoré však nemožno subsumovať v dôsledku vety za bodkočiarkou naposledy označeného ustanovenia pod akýkoľvek dovolací dôvod.

Z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb tak napadnutým rozhodnutím ani konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol naplnený žiadny z ním priamo uplatnených dovolacích dôvodov ani iný dovolací dôvod, pod ktorý by ním uvedené námietky prichádzalo do úvahy podradiť (subsumovať).

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.